

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego J. K.
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 września 2012 r.
zażalenia skazanego
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego z dnia 25 czerwca 2012 r., o odmowie przyjęcia wniosku o
wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

J. K. przesłał do Sądu Apelacyjnego sporządzony przez siebie wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 14 grudnia 2010 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 18 maja 2010 r. Osobnym pismem zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, który to wniosek, po potwierdzeniu, że skazany nie ma środków na opłacenie adwokata, został uwzględniony. Wyznaczony obrońca złożył pismo, w którym – motywując swoje stanowisko – stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania w sprawie J. K. Pismo to zostało doręczone skazanemu, z wezwaniem do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego osobiście sporządzonego wniosku, przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Poinformowano wnioskodawcę, że ma prawo we własnym zakresie ustanowić obrońcę oraz że odmowa sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata wyznaczonego z urzędu nie stanowi podstawy do wyznaczenia innego obrońcy z urzędu. J. K. w zakreślonym terminie

wspomnianego braku nie uzupełnił, natomiast wystąpił o przydzielenie mu innego obrońcy z urzędu wywodząc, że obrońca działający w sprawie niesłusznie uznał, iż brak jest podstaw do wznowienia postępowania. Sąd Apelacyjny uznał jednak, że nie zachodzą powody do wyznaczenia skazanemu kolejnego obrońcy. Następnie, zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2012 r., Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego tego Sądu na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez J. K.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany. Nie wskazał, jaką normę prawną narusza to zarządzenie, natomiast skupił uwagę na wykazaniu, że nie jest słuszny pogląd obrońcy o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania oraz że brak pieniędzy uniemożliwia mu skorzystanie z pomocy obrońcy z wyboru, który zapewne znalazłby takie podstawy. Autor zażalenia stwierdził, że to sąd powinien decydować, czy zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania, a nie obrońca z urzędu, a w konkluzji wniósł o „wstawiennictwo” w jego sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie znajduje oparcie w powołanych w jego treści przepisach prawa. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego. Wniosek sporządzony przez skazanego był dotknięty brakiem, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, że „wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego”. Wydaje się, że wymóg ten znany jest skazanemu, skoro wraz z wnioskiem o wznowienie postępowania złożył wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Jest też istotne, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane po zapewnieniu skazanemu skorzystania z prawa do obrony, przez wyznaczenie mu obrońcy z urzędu i nie przeczy temu fakt, że obrońca nie znalazł podstaw do złożenia oczekiwanego przez skazanego wniosku. Odmowa wyznaczenia następnego obrońcy nie była niezgodna z prawem, bowiem Sąd rozważył, czy istnieją okoliczności za tym przemawiające, nadto skazany nie może spodziewać się, że Sąd, obciążając każdorazowo Skarb Państwa kosztami wynagrodzenia adwokata, będzie wyznaczał mu kolejno obrońców, aż znajdzie się taki, który

podzieli jego przekonanie o istnieniu podstaw do wznowienia postępowania. Przekonanie to skazany powinien zatem zrealizować, o ile sytuacja materialna na to mu pozwoli, przez samodzielne zaangażowanie adwokata, jako że w każdym czasie może złożyć spełniający wymogi formalne wniosek o wznowienie postępowania na swoją korzyść.

Mając zatem na uwadze, że skarżący nie wykazał wadliwości zarządzenia, którego wydanie było konsekwencją nieusunięcia braku wniesionego przez niego wniosku o wznowienie postępowania oraz że zostało ono poprzedzone stosownymi czynnościami podejmowanymi przez właściwy sąd, orzeczono jak na wstępie.